

«Skal du bli en god fastlege, må du være glad i folk»

«Jeg vet naturligvis at legen min er et vanlig menneske, og ikke Gud som styrer over liv og død, et normalt menneske som har gode og dårlige dager som alle oss andre, gode og dårlige karaktertrekk, og som sliter med akkurat de samme dagligdage plagene og privatlivene som alle oss andre. Likevel krever vi at legen skal være noe helt ekstraordinært», skriver NRK-journalist Gunnar Myklebust i et essay basert på et innlegg han holdt ved Primærmedisinsk uke sist høst.

Er det kanskje nettopp denne følelsen av å være noe helt ekstraordinært for pasienten, som gjør fastlegejobben så verdifull? Det å vite at noen har forventninger til deg – og stiller krav til deg – er kanskje et gode? Hvordan kan allmennlegene formidle dette videre som noe positivt, til medisinstudentene og nyutdannede leger, som står i startgropa og skal gjøre videre veivalg? I artikkelen «Gode rammer – keisamt innhold?» konkluderer Bjørg Bakke med at allmennmedisinen sliter med et omdømmeproblem. Er det slik at mange medisinstudentene ser på det å bli allmennlege som «det nest beste», noe de mer eller mindre vilkårlig ender opp som?

Gunnar Myklebust skriver at «pasientene ønsker en fastlege som ikke bare finner det riktige plasteret å sette på såret, men som er i stand til å se helheten hos pasienten, der små og store vanskeligheter i dagliglivet kan være av relevans og derfor ha betydning for hva slags plaster som skal brukes.» Er allmennlegene for lite flink til å fortelle hvor spennende og utfordrende dette detektivarbeidet kan være? I lærerrike kasuistikker skriver Sirin Johansen om en friskt utseende ung mann, som viser seg å ha en alvorlig sykdom. Historien er et godt eksempel på hvordan allmennlegen jobber og hvor viktig den «brede» tilnærmingen til pasienten er. Harald Sundes anekdote om norsk-finske språk-forviklinger viser også at kommunikasjon og språkforståelse er sentralt i pasient-konsultasjonen på allmennlegekontoret. Forutsetningen for å stille riktig diagnose ligger i god kommunikasjon, som ikke bare krever et øvet blikk, klinisk skjønn og gode fagkunnskaper, men også at man faktisk skjønner hva pasienten ønsker å formidle.

Årets første utgave av *Utposten* synliggjør at allmennmedisinen er et allsidig fagfelt.

Kompetanseoppbygging i kommunene er en forutsetning for en god samhandlingsreform. Dette blir påpekt av Helge Bjøru i Nordkapp, som viser at tilbud om cytostatikabehandling i sykestue er gjennomførbart og ikke krever så store ressurser. Sykehusleger er ansvarlig for ordinasjonen og for å sikre at nødvendig dokumentasjon er tilgjengelig, mens sykestuelegene er ansvarlig for at behandlingene gjennomføres i henhold til ordinasjonen. Dette er et eksempel på hvordan god samhandling gir kreftpasienter en enklere hverdag. Artikkelen «To gode grunner til å unngå akuttinnleggelse i sykehjem» av Morten Laudal er en påminnelse om at god samhandling forutsetter at også eldre pasienter med uavklarte tilstander, får nytte godt av de diagnostiske tilbudene som finnes i sykehusene når dette er nødvendig.

«Skal du bli en god fastlege, må du være glad i folk og ta på alvor alt de måtte komme med», skriver Gunnar Myklebust. Innholdet i *Utposten* bekrefter at det finnes mange fastleger som er glad i pasientene sine, og som sørger for at de får utmerket diagnostikk og behandling.

Anne Grethe Olsen